

Димчо Дебелянов

Преливат се мълком денят и
нощта...

Преливат се мълком денят и нощта...
Де спира той морен? – де буди се тя?...
Мъгли подранили притискат духът.
Отдавна е слънцето чуждо за мен,
аз вечно ще бродя из път затъмнен.
Ех, как е нерад и пустинен тоз път!
Едничките гарвани с морни крила
долитат и чезнат из сива мъгла...
О, кой ще ми чуе за помощ викът?
Отдавна са хората чужди за мен,
аз толкоз съм млад и съм в скръб потопен.
О, как е нерад и пустинен тоз път!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6247>]